

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.42

Hely

Idő

"1912"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Haditudósítás a budapesti telefonról.

Forrás: Esti Ujság

Bp.

1912 XI/6

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Haditudósítás

a budapesti telefonról.

Szemrehányást kell tennünk a budapesti telefon-hálózat igazgatóságának — tulságos szerénységért. Konstatáljuk, hogy ezt a magában dicséretes, szép erényt megengedhetetlen tulásba vitte. A szimpatikus intézmény vezetősége ugyanis néhány héttel ezelőtt, mikor a *jobb rend* érdekében elkövetkezendő új beosztást hírül adta, *némi türelmet és elnézést* kért a közönségtől az új rend első napjaira. Most már tudjuk, hogy ez a kérés szinte képtelenül szerény volt. Mert az igazgatóságnak, mint kiderült, nem egy kevés türelmet és elnézést kellett volna kérnie, hanem a türelemnek és elnézésnek egy olyan határtalan készségét és végtelenségét, amelyhez képest a bibliai Jób sokat emlegetett béketűrése ideges izgékonyosság. Vagy azt a humánus figyelmeztetést kellett volna kiadnia, hogy a ki el akarja kerülni a szanatóriumot, most már habozás nélkül azonnal mondjon le a telefonozás romboló élvezetéről.

Nem siettünk a panasszal és keservünk följajdulásával. Megvártuk, hogy *József* megmelegedjék a helyén és rendezze a dolgát *Teréz*-zel. Hogy az első

napokban süket fülekre talált minden könyörgésünk úgy az egyiknél, mint a másiknál és hogy a következőkben állandóan a bizonyos „Más“-sal társalgott mindenki, a ki aztán hordárral intette meg, hogy egész nap velünk akarta tudatni a sürgős mondanivalóját, ezt egy jobb jövő reményében mind hajlandók voltunk elviselni, sőt meg is érteni. De közben már a jövőből mult lett, Európa térképe a Balkánon megváltozott, a hatalmak elejtették a *statuskvó* elvét és — nekünk sincs többé se reményünk, se türelmünk.

Százával jön hozzánk a panasz, hogy a telefon-centrum új beosztása tulajdonképpen nem más, mint a régi rend ragyogó rehabilitálása. Akkor mindenki meg volt győződve róla, hogy rosszabb, használhatatlanabb, kétségbeejtőbb ez az intézmény már nem is lehet. Most kénytelen mindenki belátni gyászos tévedését. Ha az a bizonyos *csataldzsai* vonal olyan szilárd biztonsággal rekeszteni el a bolgár hadat Konstantinápolytól, mint a milyen átöröhetetlen akadály lett a telefon azok között, a kik általa beszélni szeretnének egymással, akkor a fényes porta dehogy is fordult volna békeközveti-

tést könyörögni az európai hatalmakhoz!

A rettenetes helyzet ama kiméletkövetelő első napokhoz képest csak annyiban változott, hogy a telefon most már nemcsak rossz, hanem — haragszik is. Összeköttetést nemcsak hogy nem ad a középpont, de sértésnek is veszi, ha ilyesmit kérnek tőle. Érezhetőleg idegessé teszi az a kudarc, hogy még mindig nem tudta leszoktatni a közönséget a telefonozás vágyáról és ezt a makacsságot azzal torolja meg, hogy vagy tudomásul se veszi, vagy kemény szóval ver vissza minden — ostromot. Immár határozottan megállapítható, hogy a közönség a telefonozás lehetőségéért folytatott régi, keserves hadjáratban az új beosztással megint döntő csatát veszített és már alig lehet egyebet várni, mint hogy futva menekül el a csataterőről, meg se kockáztatva valamely új ostrom reménytelen kísérletét.